

РЕШЕНИЕ

№ 26273

гр. София, 02.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 07.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1903** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. О. А. А. Х., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 1298 от 03.02.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Административният орган игнорирал факта, че причините на жалбоподателя да напусне страната си били свързани с наличието на заплахата за неговия живот и сигурност. Неправилен бил извода на ДАБ, че не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Анализът на обстановката в С. бил формален и не кореспондирал с личната бежанска история. Това се отнасяло конкретно и за провинция Х.. Там продължавали сражения в резултат на активната все още гражданска война. Съществувала реална възможност жалбоподателят да бъде принудително мобилизиран в сирийската армия или убит от кюрдски сили. В съдебно заседание назначения на жалбоподателя адвокат по реда на Закона за правната помощ - адв. М., твърди, че ако не бъде отменено оспореното решение, чуждият гражданин би бил поставен в много сериозна опасност, тъй като бил неопитен, млад, голяма част от живота си бил прекарал в малко, затънтено село, и при връщането му в тази област – Х., имало голяма опасност за живота му. Жалбоподателят в съдебно заседание заявява, че си притеснява да се върне в С.. Неговият град – М. (М.) нямал нищо общо с новата власт, родителите му били в

Германия, нямал никого в С.. Преди градът бил управляван от кюрди, сега турците ги изгонили и управлявали града, нямало при кого да се върне, бил арабин сунит.

Ответникът - Председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт К., в съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата и да постанови решение, с което да остави в сила решението на ДАБ като правилно и законосъобразно. Административният орган бил спазил производствените правила. Чуждият гражданин не отговарял на изискванията на чл.8 и чл.9 от ЗУБ, тъй като не бил заплашван, арестуван, осъждан и преследван. В С. били останали неговите четири сестри и четирима братя.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба за международна закрила до ДАБ (лист 69 от делото) от 14.08.2024г.

На същата дата е съставен регистрационен лист (л.66-68).

Според отразено в него молителят е с имена М. О. (собствено) А. А. (фамилно) Х. (бащино), гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., по етническа принадлежност – арабин, с религия – сунит, с основно образование, без професия, неженен, без деца, владеещ арабски език, без документи за самоличност, за което лицето е попълнило и съответната декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ (л.60).

Впоследствие датата на раждане е поправена от 07.10.2007г. на 01.01.2006г., (каквато е датата по представена от лицето национална лична карта – л.41-42, с превод).

Срещу подпис лицето е било своевременно запознато с правата и задълженията на лица под 18 години, които са сами в Република България и са подали молба за закрила (л.63-65 и сл).

Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л.62).

Със съответен протокол (л.43) на 02.09.2024г. лицето е представило лична карта (л.41-42, с превод). Съгласно данните от нея, лицето е родено не на 07.10.2007г., както е заявило на регистрацията си и в декларацията по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ, а на 01.01.2006г.

С молителя е проведено едно интервю – на 09.09.2024г. (л.35-38).

На него той е потвърдил останалите данните, заявени при регистрацията си, като по отношение на датата за раждане е обяснил, че още при регистрацията бил заявил, че не е сигурен за рождената си дата, че скоро ще има истинската си карта и тогава ще разбере кога е роден. Отделно имал национален паспорт в С.. Картата му била в Турция, оттам я получил чрез роднини. Бил учил до 9-ти клас. В С. имал четири сестри и четирима братя. Майка му, баща му и друг негов брат били в Германия от 5 месеца. Брат му бил направил искане за събиране на семейството, баща му и майка му има ли закрила. Когато брат му направил искането за събиране с майка му и баща му, жалбоподателят и неговите братя и сестри получили отказ. Брат му бил напуснал С. преди 3 години. Не можел да живее при своите роднини в С., тъй като вече бил годен за казарма. Последно в С. живял в [населено място] Ал К., [община], обл. Х.. Мястото се намирало под контрола на кюрдите от 7-8 години, преди това били ДАЕШ, а преди тях - в свободната армия. Сега районът се контролирал от кюрдите, но той не е бил влизал в отношения с тях. В М. имало болница на Ч. полумесец. В района имало инциденти във връзка със сигурността около веднъж месечно, но не помни последния такъв. Не помни кога точно напуснал С., било около 10-ти август (2024г.) в Турция останал само 2 дни. Оставил си личната карта в Турция, защото ако турските власти го хванели на границата, ще ли да му я вземат и унищожат. Не помни кога точно е влязъл в България, но мисли, че било около 10-ти август, нелегално, с група от 13 души и трафикант. Първо преминали границата, после с коли дошли до околностите на С.. Тук

трябвало да се съберат с други бежанци и да тръгнат на запад към Европа. Дошли обаче полицаи и ги хванали. Не бил получавал призовка за мобилизация, защото районът бил под контрола на кюрдите, но ако те го хванели, трябвало да служи при тях. Не е бил член на въоръжена групировка и на политическа партия, не бил заплашван лично, нито член от семейството му, няма взаимоотношения с полицията и армията, лично върху него не било оказвано насилие, не бил свидетел на военни действия или сражения. (Имал чичо, убит преди 10 години от редовната армия). Като конкретен повод да напусне родината си посочва това, че вече бил годен за казарма, дебнели го и редовната армия, и кюрдите. Животът му станал труден не можел да се движи свободно. При това положение не можел да се върне, щяло да му бъде трудно, или едните или другите щели да го мобилизират веднага. България била сигурно място, най-близката европейска държава, нямало възможност да продължи за Германия при родителите си и затова поискал закрила тук.

След съответно запитване (л.45) от ДАБ до ДАНС, по преписката е приложено писмо от ДАНС (л.33), в който се казва, че ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила, в случай, че то отговаря на условията по ЗУБ.

Към административната преписка е приложена справка (л.20-28), изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, за ситуацията в С. актуална към 27.12.2024г. отнасяща се конкретно опасността за цивилното население поради въоръжен международен или вътрешен конфликт и хуманитарната ситуация в страната, включително и отражението ѝ върху децата. Макар че е издадена след падането на режима на Б. А. на 8-ми декември 2024г., същото не е отразено в нея и поради динамичността на последвалите събития съдът намира, че не следва да се спира на нея.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.9-18).

В него е приел, че представената от чужденеца бежанската история е с ниска степен на достоверност и че лицето не е посочило никакви основателни опасения от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ.

Административният орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като не било напуснало страната поради опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ, че в С. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, особено на цялата територия на страната.

Пред съда е представена нова справка (л.85-88) за ситуацията в С., и актуална към 14.03.2025г. В нея е посочено падането на режима на бившия президент Б. А.. Казано е още, че представители на бившия режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си временното правителство на страната. В страната е обявена обща амнистия. Представители на кюрдите и на централната власт се споразумели за интеграция на военните сили в армията на новото сирийско правителство. Сделката включвала пълна интеграция на всички сили за сигурност институции и създаване на съвместни комитети, включващи всички страни (по предишните конфликти). Друга постигната договорка се отнасяла до възможността за завръщане на разселени лица в техните градове и села. На 07.03.2025г. бил сформиран комитет за изготвяне на конституционна харта за преход към демокрация. Конференция за национален диалог, проведена в края на февруари в Д., очертавала пътя на новата С.. В бюлетин на ВКБООН от 07.02.2025г. се казвало, че около 301 000 (по-долу в справката 303 000) души се завърнали в С. от началото на декември 2024г. Един милион вътрешно разселени лица възнамерявали да се завърнат в районите си на произход, 600 000 от тях – още преди края на лятото на 2025г. ВКБООН подпомага това завръщане, като предоставя услуги и защита. Лидерът на С. А. ал III. заявил че ще се търси отговорност от всеки,

който наранява цивилни лица. Въпреки това обаче били убити около 830 цивилни лица алеути. Ислямската юриспруденция била обявена за основен източник на законодателството. Въпреки това се предвиждало съдебна независимост и гарантиране на правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. Справката не съдържа информация за налагане на наказания поради отказ от явяване за военна служба.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на жалбоподателя на 11.02.2025г., жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 19.02.2025г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт.

Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В хода на административното производство и при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Решението е издадена в писмена форма и със съответните реквизити, при спазване на административнопроизводствените правила.

Регистрационният лист е съставен в присъствието на преводач на разбираем от чужденеца език - арабски. Също с преводач от арабски, чужденецът е информиран писмено за правата и задълженията като лице под 18 години, за каквото се е представил. Заради това му представяне, за чужденеца е попълнен Формуляр за бърза оценка на най-добрия интерес за закрила на детето (л.47 и сл.), също е изпратено писмо до Директора на ДСП – „К. село“ С. (л.46) на основание чл.15, ал.4 от ЗЗДет., за определяне на социален работник, който да присъства на интервюто. (След представянето от лицето на национална лична карта, от която се вижда, че всъщност не е непълнолетен, не са последвали действия по ЗЗДет.) Интервюто също е проведено с превод на арабски. При провеждането на интервюто, търсещото закрила лице е имало възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. След приключването им, текстът му е бил прочетен, като чужденецът е заявил, че е разбрал добре смисъла на написаното и че няма възражения по него.

Съдът намира, че в частта относно отказа на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религии, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Съдът споделя крайния извод в решението на административния орган, че изложените от търсещото закрила лице причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

М. О. А. А. Х. е заявил, че не е имал проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, макар да твърди, че е арабин в управляван от кюрдите район. Той също така не е бил религиозно или политически активен, не е членувал в партия или друга политическа организации, нито пък във въоръжена групировка. Сам признава, че не е получавал призовка да служи в армията, тоест – към настоящия момент не е налице отказ или отклонение от военна служба от негова страна, така че да е потенциално наказуем за това. В актуалната справка за страната не се посочват наказания или преследване за неносене на служба, такива биха били и

нелогични ако лицето изобщо не е било призовано за това. Изразените от чужденеца опасения, че освен от редовната правителствена армия, би могъл да служи и във въоръжените групировки на кюрдите, са неоснователни с оглед данните от справката, че кюрдските въоръжени сили, (а и всички други в страната), се интегрират с редовната армия. Самата служба в редовната армия на страната, ако изобщо лицето бъде призовано за такава, не следва да поражда основателен страх и не може по принцип да се квалифицира като преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, само при определени случаи, за каквито няма данни. Лицето също така заявява, че не е арестувано, осъждано, спрямо него и близките му не са отправяни заплахи, нито е било оказано насилие. Неоснователни изглеждат опасенията му да се завърне в С., тъй като негови братя и сестри продължават да живеят там, без лицето да твърди че са заплашвани или преследвани. Обстоятелствата, че жалбоподателят е влязъл в България нелегално, че целта му е била „на запад към Европа“, в Германия, където има роднини, че по собствените му думи е потърсил закрила едва след залавянето му от полицията, също свидетелстват за бежанската история, която не изпълва понятието „преследване“ и навеждат за други причини за миграция, най-вероятно икономически. Съдът споделя извода на административния орган за ниска степен на достоверност на бежанската история, особено във връзка с твърдението на кандидата, че не знае кога е роден, при това въпреки, че до преминаването си от Турция в България е разполагал с националната си лична карта, в която е отразена правилната дата на раждането му, а отделно е притежавал по собствените му думи и национален паспорт в С., като тези действия на чужденеца приличат на опит да се представи за непълнолетен.

С оглед изложеното по-горе, съдът намира, че решението в частта, с която председателят на ДАБ е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на лицето статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира също, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и в частта, с която административният орган е отказал да предостави на чужденеца хуманитарен статут.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В настоящия случай търсещото закрила лице е напуснало С. без да се позовава на опасност от някое от изброените по-горе посегателства, като не твърди и такава опасност да е налице за него в случай на завръщане в страната. Не твърди такава опасност да е налице и за някой от неговите близки.

От справката за страната от март 2025г., следва изводът, че обективно в С. към настоящия момент не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, особено пък от такава степен, че да може да се характеризира с безогледно насилие. Самото лице по време на интервюто не е могло да си спомни инцидент, свързан със сигурността, станал до времето на напускането си на С. (август 2024г.). След падането на режима, напротив - налице е тенденция за обща амнистия, интегриране на доскоро враждуващи групировки, защита за цивилните от страна на централната власт, предоставяне на права на жените, свобода на медиите, търсене на път за демократизация на страната, в страната безпроблемно и активно оперира ВКБОНН. В подкрепа на казаното са цитираните данни за близо един милион бежанци и вътрешно

разселени лица, завръщащи се и планиращи завръщане в родните си места. Действително в справката се съдържат данни за убити след сблъсъци със силите за сигурност значителен брой алеути (около 830), „живеещи по сирийското крайбрежие“, но трябва да се отчете, че жалбоподателят нито принадлежи към това малцинство, нито тези събития са станали в областта, в която е живял. В справките няма данни в страната да е налице хуманитарна криза, особено пък от такъв мащаб, че да предполага предоставянето на закрила на това основание. Самото лице също не излага твърдения такава криза да е братята и сестри му, останали в С..

Законовото определение на „членове на семейство“ по смисъла на ЗУБ е дадено в § 1, т.3 от ДР на закона. За такива се приемат ненавършилите пълнолетие деца, както и навършилите пълнолетие деца, които поради здравословни причини не могат сами да осигурят издръжката си. Жалбоподателят не попада в нито една от двете категории. С оглед това, обстоятелството дали родителите му имат предоставена международна закрила в Германия се явява ирелевантно. Поради това не са налице основанията за предоставяне на бежанска защита по чл.8, ал.9 от ЗУБ или хуманитарен статут по чл.9, ал.6 от ЗУБ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. О. А. А. Х., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 1298 от 03.02.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: